

Köszöntés

Szeretettel köszöntjük a Szigetek pünkösdi lapszámának olvasóit! Újabb lapszámot vehetnek a kezükbe, melyet megint csak azzal a vágygal állítottunk össze, s Szerzőink is így írták meg igehirdetéseiket, bizonyágtételeiket, imádságaikat stb., hogy azzal Isten dicsőségére és embertársaik javára szolgálhassanak. Mi magunk is azért igyekszünk ünnepkörről ünnepkörre összeállítani a Szigetek újabb és újabb lapszámait, hogy ezáltal is segítsük Testvéreink hitbeli fejlődését, megerősödését. Imádságos szívvel reméljük, hogy ebben segítséget nyújthatunk.

A mögöttünk lévő időszak nagyon sok megpróbáltatást tartalmazott Református Egyházunk számára. Legfrissebb veszteségünk Dr. Huszár Pál egykori dunántúli főgondnok, a Zsinat egykori világi elnökének elhunytja, aki mindkét tisztségét 2009-2021 között töltötte be. Főgondnok úr számos könyvvel, tanulmánnyal, cikkel gazdagította a hazai református tudományosságot. Szinte az utolsó pillanatig tanított szeretett pápai Teológiánkon is. Halála felbecsülhetetlen veszteség –

ugyanakkor mégsem csüggedünk, hiszen ott van a szívünkben Jézus Krisztus feltámadásának örömhíre, annak életet megújító ereje. Sőt, ismerjük a Jézus Krisztusban való teljes élet örömhírét: aki hisz Őbenne, ha meghal is él (Jn 11,25-26).

A nehézségek és veszteségek közepette vegyes érzelmek dolgoznak bennünk, miközben a pünkösdi ünnepkörre készülünk, mely időszak gyülekezeteinkben a konfirmáció ideje is egyben. Ifjaink lassan már a készülésük végére érnek, megtörténnek a kikérdezések, egyre lázasabbá válik a nagy alkalomra való készülés.

Mire van szükségünk tehát egy ilyen időszakban? Imádságra! Hitbeli Testvéreink őszinte, buzgó imádságaira. Kérjük, hordozzuk imádságban egymást, gyülekezeteinket, konfirmandusainkat; de hordozzuk imádságban a megpróbáltatásokban lévőket, a gyászolókat, a betegségekkel küzdőket is.

Ismerjük az ige útmutatását: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jakab 5,16)

Sárközi Gergely Antal

Hazatérés

Textus: „Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1,11).

„Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20) – ígéri Jézus feltámadása után tanítványainak. Mégis elment, eltávozott a földi létből. Hova ment, hol van most és mit csinál? A Szentírás Jézus földi távozásáról így tudósít bennünket: Jézus Krisztus a tanítványai szeme láttára emeltetett fel a földről a mennybe, felhő takarta el őt a szemük elől. Urunk a mi javunkra a mennybe ment, és addig van ott, amíg visszajön a földre ítélni élőket és holtakat. Jézus mennymbemenetele földi életének utolsó állomása. Felemeltetett, az Atya magához vonta. Mennymbemenetelével lezárult földi életének, megjelenéseinek sora. Hazatért, a fő helyen, az Atya jobbán ül, uralkodásának helyén. Ott van, ahol lennie kell, uralkodásának központjában. Azért van ott, hogy az Atya Isten színe előtt szüntelenül közbenjárjon érettünk. Eltávozott a földről, de Szentlelke által mégis jelen van a világban. A mennyben van, vagyis az Atya jobbán ül. Mindenhatósága nyilvánvaló a mennyben. Minden Neki van alávetve, mindenki fölött Űr, aki a mennyben van. A mennybement Krisztus az egyház feje. Ő a mi fejünk és minket, tagjait is felemel magához. Feltámadásunk záloga ott van a mennyben. Mennymbemenetele biztosíték számunkra, hogy van a mennyben mennyei polgárjogunk (Fil 3,20-21). Ő

azért jött a földre és azért ment vissza a mennybe, hogy részesei lehessünk az örökkévalóságnak. Viszontzálogul Szentlelkét küldi számunkra, hogy a Lélek ereje által, földi életünkben az odafennvalókkal törődjünk, ne a földiekkel foglalkozzunk (Kol 3,1-2). Jézus Krisztus nélkül a bűn rabjai vagyunk, a földhöz tapadunk. Ő értünk jött a földre, értünk szenvedett, értünk támadt fel és értünk ment a mennybe. Mennymbemenetelével hazatért, és mennyei otthont készít számunkra. Elment, hogy helyet készítsen nekünk (Jn 14,1-6). Olyan otthont teremt számunkra, amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve soha meg nem sejtett (1Kor 2,9). Elment, majd visszajön, és maga mellé vesz minket, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk. Tudunk-e örülni annak, hogy Urunk a mennyben értünk uralkodik? Hálás-e a szívünk azért, hogy Lelkének ereje által megtanít arra, hogy a földieken túllássunk? Áldjuk-e azért, mert van hajlékunk az örökkévalóságban? Várjuk-e visszajövetelét? Megnyugtat-e minket, hogy ahol Ő van, mi is ott lehetünk? Hálával szívünkben magasztaljuk Urunkat az ismert dicséretünk soraival: „A Krisztus mennybe felméne, /Hogy nekünk helyet szerzene, /Atyjával megbékéltetne, /Éltre bévinne” (RÉ 531,1). Ígétünk van: ahol Ő van, mi is ott leszünk. Boruljunk le Őelőtte, és áldjuk hűségéért, közbenjárásáért, a megtartatásért! Ámen.

Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea
rektori hivatalvezető, PRTA

Megtelve Szentlélekkel

Textus: „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (ApCsel 2,1-4)

„Mindnyájan megteltek Szentlélekkel” – ez a leglényegesebb üzenete a pünkösd történetének. Csoda volt ez az első pünkösd idején a tanítványok életében, és csoda azóta is a mindenkori Krisztuskövetők számára. Annak a néhány embernek szüksége volt arra, hogy a lelkük megteljen valamivel, mert az üres volt. Az üres szív elviselése pedig az egyik legnehezebb dolog a világon. Tanácsaltanak voltak, nem tudták, hogyan szóljanak az emberekhez, talán többszörös elutasításban volt részük. Egy helyben álltak lelkileg a tanítványok, de végül Isten Lelke mozgásba lendítette őket.

Nehéz elviselni az ürességet, legfőképpen a lelkünkben. Szinte minden ember

megtapasztalja élete során ezt az érzést. Amikor elfogy az életerő, eltűnnek a célok, amikor nehéz értelmet és szépséget találni a mindennapokban. Ilyenkor úgy fogalmazunk, hogy „üres az életem”. Nincs benne semmi tartalom. S mivel mindannyian átéljük ezt hosszabb vagy rövidebb ideig, ezért különösen is megtöltheti örömmel, békességgel, céllal és értelemmel az életünket a pünkösd Lelke. Ez tudja mozgásba hozni a lelkünket, ez mozdit meg, indít el a szolgálat különböző módjaira, Isten és emberek iránt egyaránt.

Isten Szentlelke meg tudja tölteni a szívünket, ennek kell utat engednünk önmagunkban. Húsvét és pünkösd ünnepeinek örömhíre szorosan összefüggenek egymással. Az üres sír, a feltámadás csodája abban erősít meg minket, hogy a lelkünknek nem kell üresnek lennie. Krisztus feltámadt, így az Ő Lelke töltheti meg a szívünket, az életünket, amely már nem üres lesz, hanem étellel, tűzzel teli. Ez a csoda szüntelenül jelen van közöttünk, és igaz, hitvalló, bátor, élni akaró életre hív el minket. Engedjük, hogy a Lélek tudjon munkálkodni bennünk.

Dr. Lucski Márta
PRTA

Szentháromság vasárnap (Trinitas)

Textus: Mt 28,16-20

A Pünkösöd utáni első vasárnap Szentháromság vasárnap. Ezzel a vasárnapkal zárul a keresztyén egyházban az Adventtel kezdődő ünnepi félév.

Ezt az ünnepet – a többi nagy keresztyén ünnepek összefüggésében és mintegy rendszeres teológiai értelmezés alapján – későn vette fel a korabeli egyház az ünnepei sorába. Így ennek megünneplésére először 1334-ben került sor. Hogy mekkora teret kap ez az ünnep egy-egy református vagy más felekezeti közösség életében, azt nem feladatom értékelni. Mindenesetre a magam részéről fontosnak tartom, hogy ezen a vasárnapon tudatosodjon bennünk: az ünnepi félévet lezárjuk úgy, hogy Isten egysége az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája által kiteljesedett. Ezért ezen a vasárnapon a Szentháromság Isten embe-
rért való munkája teljességéért adhatunk hálát. Valami kerek egészévé vált az adventi várakozástól a tanítványok munkába küldésével. Fogalmazhatom úgy is, hogy amit Isten a teremtésben elkezdett, a Fiúban folytatott és a Szentlélek által tovább működik a tanítványok által.

Az Isten által többféle módon végzett munka teljességének tudatában teljesítheti küldetését Pünkösöd után a mindenkori tanítvány. Ehhez a gondolatmenethez illeszthető – a Mennybemenetel ünnepe kapcsán már jól ismert – Mt 28,16-20, az apostolok kiküldetésének története. Az evangéliumi szakasz egy 'otthoni' környezetbe invitálva beszél a tanítványok és

Jézus találkozásáról. Mondhatom úgy is, hogy a küldetés kezdete egy megszokott, hazai környezetbe illeszkedik. Galileában otthon vannak a történet résztvevői, és a felkínált lehetőség szinte határtalan.

A küldetés pillanataiban ott vannak egyesek a Jézus iránti tiszteletükkel, mások a maguk kétségeivel. Ez az Isten-Fia melletti otthonlét egyéni adottságok és lehetőségek szerinti őszinte pillanata. Olyannyira, hogy közben a hegyen való találkozás, mint helyszín sem válik számukra idegenné, ahol – mint az új Mózes – Jézus tanít ismét. Ez az a hely – ha csak a Hegyi Beszédre gondolunk –, ahol hallották valamikor Jézustól a tanítványok és a sokaság annak az Isten által elképzelt rendnek a gerincét, amit a küldetésben tovább kell majd adni.

A küldetés pedig Szentháromság vasárnapjától nem más, mint tudatában lenni annak, hogy Ki bízta ránk a tanítványi küldetést és mit bízott ránk ebben. A küldetésben részt venni csak úgy érdemes, hogy tudom Ki az nekem, aki rám bízott valamit. A rám bízottak kapcsán pedig tudni, hogy mit is kell képviselnem, azaz: legyen világos számomra a megélt vagy a szóban megfogalmazott hit lényege.

Szentháromság vasárnapján a keresztyén egyház és az egyes tanítvány az ünnepek utáni saját 'hétköznapi küldetésére' koncentrál, és ad hálát a Szentháromság Isten munkájáért.

Dr. Kocsev Miklós
PRTA

Imádság

Mindenható Istenünk, Mennyei Urunk! Dicsérünk Téged, aki ünnepeket adsz nekünk, hogy azok megállítsanak bennünket, és eszünkbe juttassák cselekedeteidet, hogy azok üzenetének erejével megerősödve folytathassuk feladatunkat.

Urunk, Jézus, magasztalunk Téged, akinek mindenek felett való hatalmad van, és mégsem tekintetted zsákmánynak Isten-nel egyenlő voltodat, hanem megüresítve magadat szolgálai formát vettél fel, emberekhez hasonlóvá lettél, és emberként éltél, azért hogy bennünket megszabadíts a bűn rabságából. Vállaltad a kereszthalált, feltámadtál, felmentél a mennybe és ott ülsz a mennyei trónuson ragyogó dicsőségben.

Köszönjük, hogy a mennybemenetellel nem ér véget az értünk végzett munkád története, hanem most is szüntelenül értünk munkálkods. Köszönjük, hogy nem hagysz minket magunkra. Hálát adunk a pünkösddért, hogy Szentlelkedet elküldted,

hogy legyen Pártfogónk, Vigasztalónk, Bátorítónk.

Kérünk, Szentlélek Isten, légy velünk, munkálkodj bennünk, hogy szív szerint hajlandók és készek legyünk szüntelenül Neked élni. Add, hogy betölthessük a ránk bízott feladatot, hogy tanítványaidként hirdethessük az evangéliumot családjunkban, a körülöttünk lakók között és szerte a világon. Erősíts és bátoríts minket ebben.

Atya, Fiú, Szentlélek Isten, add, hogy Rád tekintve és Rád mutatva élhessünk ebben a második adventben, mindig éberén várva a Te visszajövedet. Kérünk, taníts és formálj minket, hogy tudjunk helyesen várni. Add, hogy éberek lehessünk, készen várjunk Téged, és közben a ránk bízott feladatot végezhesd hűséges sáfárok-ként. Kérünk, mutasd meg, hogy mi ezt mi módon tudjuk megtenni. Ámen.

Sárközi Gergely Antalné

IV. évf., PRTA

*Uram, hallgasd meg imádságomat,
figyelj könyörgésemre! Hallgass meg,
mert hű és igaz vagy te!*

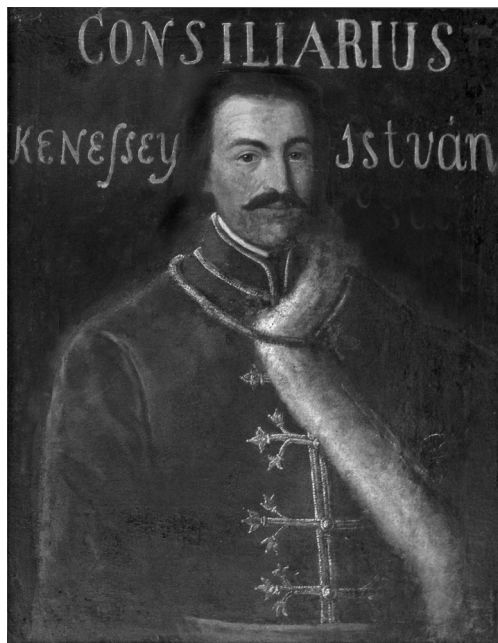
(Zsolt 143,1)

„most nem az Isten, hanem az István tett püspököt.”

Kenessey István élete

Folytatva legutóbb megkezdett sorozatunkat, jelen lapszámunkban a nemrég megismert Szondy Zsuzsanna férjével, Kenessey Istvánnal foglalkozunk, akiben a Dunántúli Református Egyházkerület első főgondnokát tisztelhetjük. Írásunknak különös és szomorú apropót ad, hogy május 3-án kísértük utolsó földi útjára Dr. Huszár Pált, aki 2009-2021 között volt egyházkerületünk főgondnoka.

Kenessey István 1677-ben született nemesi családban. Szülei id. Kenessey István és Gőgös Mária voltak. Az ifjú jogot tanult, majd a Rákóczi-szabadságharcban a kurucok oldalán harcolt gróf Esterházy Antal dunántúli főkapitány titkáráként. E

minőségében intézte a főúr anyagi ügyeit 1706-1709 között – hűséges munkáját a főúr bőségesen megjutalmazta.

Losoncon járva, 1709-ben találkozott Chernel Gábor özvegyével, a szép, fiatal özvegy Szondy Zsuzsannával, Szondy János és Sellyey Katalin leányával, akit még abban az esztendőben, november 9-én feleségül is vett.

A szatmári békekötést követően Veszprém vármegye követeként részt az 1712-es koronázó országgyűlésen, majd a következő esztendőben a vármegye főbírájává választották. Innentől kezdve egészen 1735-ig állandó résztvevője, tisztviselője volt az országgyűléseknek.

Bár a pápai reformátusok ügyében már az 1710-es évektől folyamatosan eljárta, a II. Carolina Resolutio 1734. október 20-ával való megjelenését követően kapott fontos egyházi tisztséget: a rendeletben rögzítették, hogy a helvét és ágostai hitvallású protestánsok egyaránt 4-4 püspököt választhatnak – ennek kapcsán egyesült a felsődunamelléki és a „régí dunántúli” református egyházkerület. Az egyesülést követően Kocsi Major István felsődunamelléki püspököt az egyesült Dunántúli Református Egyházkerület püspökének, Kenessey Istvánt pedig főgondnokának ismerték el.

A feltehetően addig is Pápán élő – s a pápaiak szabad vallásgyakorlatáért szüntelenül munkálkodó – Kenessey István

1739-ben költözött be feleségével a város Fő terén ma is álló, ma okkersárga színű, a később Kenessey-Szondy háznak is nevezett épületbe. Az épület kapujának zárókövén a házaspár monogramja mellett az 1739-es dátum szerepel, mely a beköltözésre utal. Feleségével együtt 1743-ban jelentős összegű alapítványt tett a pápai, a debreceni és a sárospataki kollégiumok javára. A főgondnokot 1744-ben Mária Terézia királynő „királyi tanácsosi” rangra emelte.

Kenesseynek az 1745-ös dunántúli püspökválasztásba is nagy beleszólása volt. Történt ugyanis, hogy Kocsi Major István püspök elhunyt. A peremartoni közgyűlés Komáromi Pált választotta utódául, aki azonban öregkorára tekintettel a püspökséget el nem vállalta. A szokás szerint ilyen esetben a második legtöbb szavazatot kapott jelölt lett volna a püspök, aki Deáki Márkus István felsőörsi lelkipászor, veszprémi esperes volt. Kenessey és társai azonban nem akarták őt püspöknek, ezért Komáromi Pállal együtt kettő-kettő új jelöltet állítottak. Kenessey az öreg mezőföldi esperest, az egykori noszlopi lelkész Tokaji Pált, valamint a fiatal pápai másodlelkészt, Torkos Jakabot javasolta. A közgyűlés végül Torkos Jakabot választotta dunántúli püspökké, melyre a Deákival tartó lelkipászorok köre azzal válaszolt: „*most nem az Isten, hanem az István tett püspököt.*”

Akárhogy is, Torkos Jakab bő 40 éven keresztül viselt püspöksége stabilitást jelentett az egyesült egyházkerületnek, mely különösen embert próbáló időszakra esett. E döntés utólag jónak bizonyult, mikor a pápaiak szabad vallásgyakorlata megszűnvn, Torkos Jakab is a pápaiakkal s a Kollégiummal tartott az adászteveli száműzetésbe, ahonnet évtizedek múltán együtt hazatérhettek Pápára. Így lett Kenessey vasakarattal véghez vitt elképzelése valóban áldássá a pápai reformátusok számára.

Kenessey István végül 1750. február 23-án hunyt el Pápán. Temetésén Torkos Jakab dunántúli püspök az ApCsel 8,2 alapján, Hevesi Sámuel nagyigmándi lelkipászor pedig az Ézs 2,2-4 alapján hirdette a vigasztalás igéjét.

Kenessey István már dunántúli főgondnoksága előtt is bátran harcha szállt a reformátusok – s különösen a pápaiak – szabad vallásgyakorlatáért. Kapcsolatait jól felhasználva igyekezett minden tőle telhetőt megtenni a dunántúli reformátusságért a legnehezebb időkben is. Vasakarattal képviselte saját igazát saját egyházán belül is, közben pedig Istentől nyert javaival igyekezett jól sáfárkodni a rá bízottak körében. Emléke legyen áldott!

Sárközi Gergely Antal
ref. h. lelkipászor (Noszlop és vidéke)
óraadó tanár, PRTA
levéltári munkatárs, DREL

Roboz Péter:

A Kocsi Református Egyházközség története

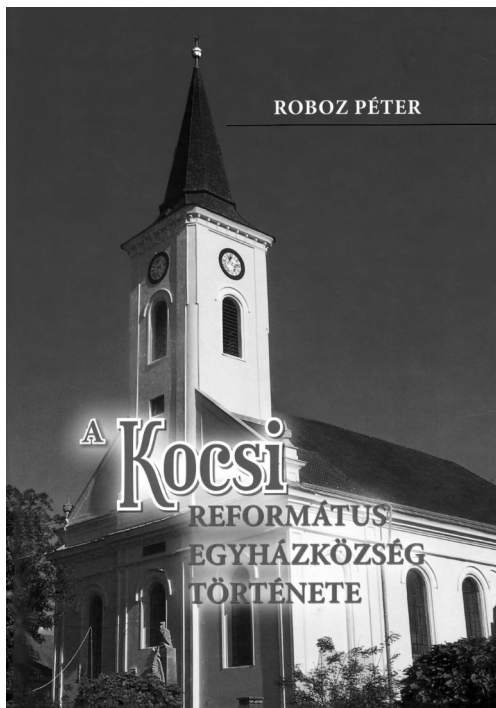
(Kocs, 2021)

A mögöttünk lévő évszázadokból (különösen a 19-20. századra igaz ez) számos jó példát látunk, amikor egy-egy lelkipásztor megírta az általa pásztorolt gyülekezet történetét. Egyfajta kötelességtudat is lehetett emögött, hogy a megismert adatok ne csupán a lelkipásztor ismeretében legyenek, hanem azokat mások is megismerhessék. Így írták meg a pápai, a nagykanizsai, a balatonkenesei gyülekezetek történetét, de rajtuk kívül is még számos közösséget a mögöttünk lévő évszázadokban.

Hálát adunk az Úrnak azért, hogy ez a folyamat nem szakadt meg, ma is vannak olyan lelkipásztorok (de nem csak ők!), akik fontosnak tartják egy-egy gyülekezet történetének megírását. Ez a szándék vezette Roboz Péter lelkipásztort is, aki kocsi lelkipásztorként hosszú évekig kutatott, mire könyv formájában publikálhatta a gyülekezet történetét.

Alapvető meglátásom: szeretetből, szeretettel megírt könyv ez. A sorok között átsüt a gyülekezetét nagyon szerető lelkipásztor személye, aki örömmel és hálaadással foglalkozott hosszú éveken keresztül a közösség történetével.

A kötet mellékletekkel együtt 170 hasznos oldalt tartalmaz, s a veszprémi OOK-Press Kft. nyomdájában készült,

keménytáblás kivitelben, a borítón a felújított kocsi református templommal. A kötet igényes kialakítású, melyet a műben helyet kapott fényképek nyomdai minősége is megerősít.

Szeretettel megírt kötetről van szó, melyben egyszerre jelen van a múlt feltárása és megbecsülése iránti igény és az abból a jelen számára levonható tanulságok megfogalmazásának vágya, hiszen egy közösség akkor tudja jól megérteni

jelenét és a saját jövőjét munkálni, ha ismeri múltját – azt, hogy honnan jött.

A kocsi gyülekezet számára nagy szolgálatot tesz ez a mű, melyre innentől fogva igazodási, tájékozódási pontként tekinthetnek. Ugyanakkor hisszük és valljuk, hogy nem csupán a kocsiak számára íratott, minden magyar református számára fontos a múlt ismerete, az előttünk jártak hitéből és hűségéből való erőmerítés. Ezt munkálja ez a könyv: Roboz Péter, azóta már tábori lelkipásztorként szolgáló egykori kocsi prédikátor munkája. Őt idézem, amikor az

előszó néhány sorát leírom: „Kívánom, hogy merítsünk erőt az előttünk jártak állhatatosságából, erősítse hitünket az ő hűségük példája, és sarkalljon nagy és nemes tettekre egymásért, közösségeinkért az ő emberi nagyságuk, s ezáltal gyülekezetünk és anyaszentegyházunk felvirágoztatói lehessünk, mint akik Istenünk kezében alázatos eszközök!”

Ezekkel a gondolatokkal ajánlom ezt a kötetet a szeretett Olvasóink szíves figyelmébe.

Sárközi Gergely Antal

Az első igazi pünkösdöm története

Isten minden gyermekét olyan szép és egyedi módon szólítja meg, ezért építő bizonyágtételeket olvasni. A beszámolóban természetesen vannak hasonló motívumok, ahogy az életutakban is. Mégis felüdítő rácsodálkozni Isten egyedi ecsetvonásaira.

Manapság felvetődik a kérdés, hogy célravezető-e a konfirmáció 13-15 évesen. Az én élettörténetem pont erre ad egy pozitív példát. Ebben az életkorban az ember keres, mindent keres: önmagát, barátokat és legfőképpen az élet értelmét! Isten engem kamaszként hívott el, életem legképlékenyebb időszakában. Családunk-

ban egyedül a nagymamám volt rendszeres templomba járó. Kiskoromban rengeteget imádkozott az én megtérésemért is. Szüleim nagymamám kérésére írtattak be a kétéves konfirmációi előkészítőre a Hetényegyházi Református Egyházközségben. Visszatekintve, e két esztendő nagyon meghatározó tanulási időszak volt. Nagymamám sajnos földi életében nem hallhatta a konfirmációi bizonyágtételemet, amely 2008 pünkösd vasárnapján volt. Hálás vagyok, hogy valódi ünneppé válhatott ez az alkalom. A bizonyágtétel és az úrvacsora nem egy üres szertartássá lett számomra. Másnap, pünkösdhétfőn pedig

egy nagyon kellemes, napsütöses családi napon vehettem rész a gyülekezet közösségében. Pünkösdre szoktak úgy utalni, hogy az egyház születésnapja, részemről a megtérésem évfordulója is. Ha az időm engedni, akkor a pünkösdi időszakban igyekszem Isten segítségével számot vetni, hogy hol tartok a hitben és a gyülekezeti elköteleződésben.

Azt gondolom, hogy a megtéréstörténeteink fontos bizonyágtételek, de nem állhatunk meg ennél, mert életünk hétköznapijaiban ugyanúgy láthatjuk Isten csodálatos munkáját. A fentebb említett születésnapok (egyház és a megtérésem) után a kislányunk születésnapját szeretném röviden megemlíteni. Férjemmel több éve szerettünk volna gyermeket. Hosszú ideig nem értettem Isten szándékát, mire is szeretne tanítani a várakozással. Most nemcsak azért vagyok hálás, mert szeptemberben gyermekkel ajándékozott meg, hanem, hogy éveikig érezhettem az Ő

gyógyító jelenlétét az életemben. Isten velem volt mások vigasztaló szeretetében, a bibliaolvasáskor, a nehéz helyzetekben eszembe juttatta az Igéit, sokszor halk és szelíd szavával támogatott a szomorúságomban. Megértettem, hogy mennyire fontos a dicsőítés és a hálaadás akkor is, mikor nem vagyok készen rá. Az egész szülési folyamat nehézségeit hálával éltem meg, mert éreztem, hogy Isten emberfeletti erőt adott.

Várandósságomban, majd a gyermekágyas időszakban szinte napról-napra ismertem fel, hogy a női test Isten csodálatos tervezőmunkájának az eredménye. Isten az elmúlt hónapokban sokszor juttatta az eszembe Jeremiás sorait: „*Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr - békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek*” (Jer 29,11).

Darányi-Nagy Krisztina
tanár, Pápai Református Gimnázium

Konfirmációi emléklap 1927-ből

A keresztség megerősítése, a hit megvalósítása már a korai keresztyén egyházban is nagy hangsúlyt kapott. A mai konfirmációnk gyökerei innen eredeztethetők.

Az ünnepélyes vizsgatételt, melyet egyházunk gyakorlatában pünkösdi kör-

nyékén vagy éppen az ünnepen tartjuk, megelőzi egy több éven át tartó hittanoktatás, illetve az utolsó 1-2 évben pedig a vizsgára való felkészülés. A konfirmáció során a fiatalok megerősítik a keresztségüket, bizonyosságát adják a

református hitükről való ismereteiknek, megvallják hitüket, végül ünnepélyes fogadalmat tesznek. Innentől kezdve az egyházunk rendszeres úrvacsorával élő, teljes jogú egyháztagjaivá válnak.

A konfirmáció nagyon fontos állomás mind a konfirmandus, mind a gyülekezet életében. Ezt a gyülekezet a fiatal felé egy emléklappal is kifejezi, melyen rögzítve vannak a személyes adatok mellett – többek között – a konfirmálás időpontja, valamint a kézrátételes áldás bibliai igéje.

Az emléklapok adásának sok évtizedes hagyományát mutatja a képen látható, 1927-ből való konfirmációi emléklap, melyet Vajda Béla konfirmandusnak állított ki a kádártai lelkipásztor, Farkas

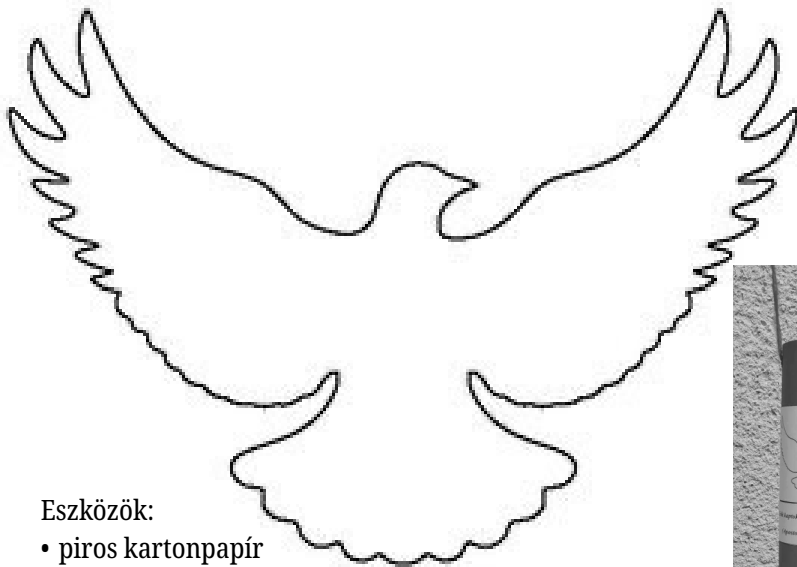
Endre. Ez a konfirmációs emléklap nyomdai előállítású nyomtatvány, melyet kézzel töltött ki a lelkipásztor. (Így van ez ma is.) A lap 3 részre osztott mezőiben képi ábrázolások, kétoldalt nyomtatott ígerészletek, középen nyomtatott szöveg kézírással kitöltve látható. A középső képen konfirmációs jelenet, bal oldalon a szőlőindákkal övezett kehely, alatta 1Kor 11,28-30 bibliai igével, a másik oldalon a kinyitott Szentírás rajza, alatta Mt 10,12-13, a konfirmáció alapigéjének részlete olvasható.

Füstös Gáborné
múzeumi munkatárs
Pannonia Reformata Múzeum

Püünkösdi dísz

Eszközök:

- piros kartonpapír
- piros fonal
- krepp papír (sárga, narancssárga, piros)
- fehér papír
- olló, ragasztó
- tűzőgép

A kartonpapírból 15 cm x 18 cm nagyságú téglalapot vágunk ki. Hengert formálunk belőle, és ezt tűzőgéppel rögzítjük. A krepp papírokból kb. 1,5 cm széles, tetszőleges hosszúságú csíkokat vágunk, és ezeket körben felragasztjuk a henger egyik végére. A fehér papírra egy galambot rajzolunk (a képről vékonyabb papírra könnyen átrajzolható), és ráragasztjuk a henger oldalára. A henger felső részén két oldalt lyukat vágunk, amin átfűzzük a fonalat, és annak két végét összekötjük. Már elkészült a Szentlélek eljövételére emlékeztető dísz, amely több szimbólumot is magába foglal. A színeiről a tűz juthat eszünkbe, megjelenik rajta a galamb, és ha kültéren akasztjuk fel, akkor a szélben lengedeznek a papírcsíkok.

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felolós szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com

A cikkek szerzői maguk vállallnak felelősséget
a cikkek tartalmaért.

Sárközi Gergely Antalné
IV. évf., PRTA